kist, kes ollid jures, olli peält nähha, et keik ollid neist ligutud, otsego minna. Sureste römustud ja Jummala aitawa käe peäle julged, heitsime nüüd iggaüks omma wodi maggama. Agga hommiko warra, kui üllestousime, wata, siis tullid kaks wankret, wilja kottit peäl, meie toa ukse ette. Mo issa wanna tuttaw, seitse pennikoorma maad meilt ärra, se satis issale ramatokirja, mis alles minno kä, ja mis ma omma ello aeges tahhan hoida; ja temma kirjotas se ramato sees nenda:

„Armas sõbber, olled minnewal aastal, kui rahhe mo wilja rikkus, semet ja leiba mulle laenanud. Sadan sedda nüüd tännoga so kätte, ja suggu weel peäle, laenokassuks. Küllab sedda sekord sulle tarwis; sest ollen kuulnud, et teie mail wilja saak wägga kassin. Ei te minna sulle sellega ei paigast ennam head, kui sinna mulle olled teinud. Ärra siis wõtta mind mitte tännada, waid tänna Jummalat, et Temma, armas, mulle sekord sedda jaggo on annud, et ma ka sinnule, mo armsa sõbrale, sest suggo woisin jäggada," n. t. s.

„Wata nüüd, emmake! — ütles issa sure römoga. Eks meie Issand olle tännapääw weel sesamma, kes Ta wannast on olnud? — Ka meie piskole on Temma jätko annud ja sureks sedda teinud." Ja römo nuttes kostis emma: „Ennä, nüüd nään tõeste ja täieste, et meie Jummal aitab, ja et Ta keddagit ei unnusta, kelle lotus Temma on! —

4.

Suur kissiminne.

Ühhe ausa, wagga kingseppa issanda jures, Tehwen nimmi, olli üks pois õppimas, kellega temma essiotsa wägga rahhul olli;